

Symbol nr. 40

Korsets tegn

Livsmysteriets løsning kan kun tilegnes ad en vej, der ligger uden for den gudløse materialistiske forskning

40.1 Den på jorden til dato gældende, videnskabelige forskningsmetode, der i sine sluttelige analyser resulterer i “lysende materie”, hvilket altså vil sige “stjernetåge”, “stråler” og “bølger”, er ved at gå ind i en fase, hvor den begynder at have udspillet sin rolle, idet dens ophav her er kommet til al fysisk materies yderste periferi eller grænse. Nye, forstærkede, optiske apparater vil kun forlænge synet af stjernetåge og vil derfor være ganske ude af stand til at videreføre åbenbaringen af selve livets mysterium, idet denne materiens lysende stjernehorisont er den guddommelige korrespondances sidste hendørende stråler, før den fortoner sig og bliver lig det store – intet. At forske videre ad denne vej, lader sig derfor ikke gøre, idet vi her er kommet til vejs absolutte ende eller ophør. Den viden, der her sparsomt siver frem, er som en enlig tot græs i en milevid ørken og bliver mere og mere lig – intet.

Men da livet ikke kan eksistere uden på basis af oplevelse af ny viden, og da det samtidig i følge sin kosmiske analyse er udødeligt, bliver det her åbenlyst, at der må findes en anden vej, ad hvilken en urokkelig fortsættelse af tilegnelsen af ny viden kan finde sted eller komme til udløsning. Denne anden vej går hverken gennem teleskopet eller mikroskopet, selv om man naturligvis ikke kan frakende disse faktorer deres identitet som uundværlige, guddommelige redskaber for videnskabens førelse frem til det stadium, hvor den nævnte ny vej bliver den eneste nøgle til den fortsatte åbenbaring af løsningen på livets gåde eller dybeste hemmelighed.

Hvorfor jordmennesket igennem den direkte fysiske sansning kun kan få et teoretisk overblik over selve jordkloden

40.2 Ved den almindeligt gældende, fysiske sansemetode er individet afhængig af tiden og rummet eller et fast, fysisk perspektiv, som det ikke på nogen særlig realistisk måde kan komme uden om. Dette faste perspektiv bevirker således, at nogle genstande f.eks. kan være “for nær ved”, således at den behørig afstand, af hvilken et overblik over disse betinges, for forskeren ikke er til stede. Dette er f.eks. tilfældet med jorden, der er det jordiske menneskes “nærmeste” stjerne. I det fysiske sanseperspektiv er den alt for nær på, dens enkelte detaljer alt for store og undertiden i stand til helt at udfylde sansehorisonten. Det jordiske menneske har ingen adgang til på almindelig fysisk sansemåde at få jorden på en sådan afstand, at et derpå hvilende fundament og praktisk overblik over den kan blive oplevet. Det må nøjes med et – teoretisk.

“Den hellige ånd” eller en sanseform, der udgør vejen til livsmysteriets løsning

40.3 Mens jorden således er for nær inde på individet til at kunne fysisk “overses”, er de andre stjerner i realiteten så “langt borte”, at de svinder ind og kun bliver til små, lysende punkter, der for det fysiske syn helt fortoner sig over i det usynlige. Og det kun fysisk materielt indstillede individ befinder sig atter her kun på – teoretisk grund. Men dette forhindrer dog ikke, at der alligevel findes en adgang til rent praktisk at opleve det realistiske, det væsentlige på de mindste og største stjerner, både på dem, der er i vor nærhed, og dem, der er os fjernest i universet, både dem, der som kæmpesole kaster deres stråler tusinder og atter tusinder af lysår gennem rummet ind imod os, og dem, der som små elektroner baner sig vej gennem materiens dyb, og hvis skin er med til at skabe lyset i vor skrivebordslampe såvel som blodets sus i vore årer. Der eksisterer altså en sansemetode, der, når individet bliver tilstrækkelig udviklet, giver det adgang til en på virkelig selvoplevelse baseret, absolut viden om fremmede verdener, stjerner og sole såvel som om detaljerne i atomer, elektroner, molekyler osv. Og det er denne oplevelsesform, der er den absolut eneste, gennem hvilken materiens identitet som tankeenergi eller bevidsthed og universets dybeste analyse eller identitet som “levende væsen” eller kort sagt den eneste oplevelsesform, gennem hvilken verdensaltets største åbenbaring den evige Guddom og vor egen identitet som udødelige gudesønner, kan komme til syne. Da denne oplevelsesform således er den allerhøjeste og mest fundamentale i al tilværelse, har jeg udtrykt den som “Guds korrespondance”; men i realiteten udgør

den det samme som det, der i Bibelen betegnes som “den hellige ånd”.

Hvorfor den materielle videnskab umuligt kan se andet end livløshed

40.4 Da den almindelige, videnskabelige forskningsmetode kun er indstillet på – materie, kan den overalt kun komme til materie, hvilket igen vil sige, at materien overalt kun viser sig som – stof, som materiale, men fremtræder derimod ikke som liv. Men en forskningsmetode, der overalt kun resulterer i “stof”, kan kun vise verden som – livløs. At se verden som stjernetåge, som stråler og bølger, som vand, luft, hav og himmel, som mælkeveje, som stjerner, sole og planeter er at se en død verden, en livløs realitet, det er at se mørket i stedet for lyset, det er at tro på og tilbede døden i stedet for livet, det er at kende en bogs papirværdi, dens fysiske vægt og mål, dens farve og pris uden at kunne læse dens tekst eller have nogen anelse om dens litteraturværdi eller åndelige indhold.

Den materialistiske videnskab står med “livets bog” i hænderne, hvilket i dette tilfælde naturligvis ikke skal betyde det af mig skrevne værk, men derimod den daglige tilværelse med alle dens detaljer og oplevelser, uden dog at kunne forklare eller læse dens virkelige indhold: udødelighed. Den samme videnskab ser liv og bevægelse overalt, men dens forskningsresultater er ikke desto mindre kun – stof, er materie, er atter og atter ting, der kan vejes og måles, er ting, der fremtræder i gram, vibration og styrke. Men at eje facitter, der kun udtrykker grader i mål, vægt og bevægelse, giver ingen viden om det virkelige og absolutte liv og dermed heller ingen beviser for den absolutte, evige tilværelse, der er alle levende væseners højeste privilegium, thi livet kan ikke veje noget. Det er til stede i lette såvel som i tunge væsener, pulserer i små såvel som i store individer.

Den materialistiske videnskabs kapacitet

40.5 Når vi her nævner disse fakta er det naturligvis ikke for at kritisere eller indvende noget imod den jordiske videnskab, tværtimod, det er kun for at påvise dens kommende, åndelige kursændring. Kun at kende jordens eller livets materieværdi er en lige så ufærdig eller ufuldkommen viden som den, en mand har om en bog, han ikke kan læse. Ligesom bogens papirværdi ikke kan føre ham ind i dens åndelige dybder, således kan kendskabet til verdens materieværdi, dens mål og vægt heller ikke føre forskeren ind i selve livets virkelige analyse, men kun ind i materiens umådelige dybder og labyrinter.

Den jordiske videnskab, der er begyndelsen til den hellige ånd eller det bevidsthedslag, gennem hvilket Gud bliver synlig

eller livets udødelighed til kendsgerning, er nu ved at være færdig med åbenbaringen af materieværdien eller alle sådanne analyser, der udtrykkes i mål, vægt og hastighed. Den har på vidunderlig måde for sin undrende samtid kastet en lysstribe tværs over materiens store bælte lige fra mælkevejens umådelige stjernehæder i makrokosmos til atomernes, elektronernes og endnu mindre partiklers lysende stjernehæder eller bølgelængder i mikrokosmos.

På "tværs" af materien eller hvorfor den materialistiske forsker eller videnskabsmand ikke kan udtyde livets mening

40.6 Når vi i det foranstående har betegnet den materialistiske videnskabs resultater som en lysstribe gående "tværs over materien", vil vi hermed pointere, at den gennem disse resultater udtrykte forskningsretning, adskiller sig fra en anden forskningsretning, hvis lysstribe kun kan udtrykkes som "gående på langs ad materien".

For at forstå dette må man sammenligne selve materien, der jo er objektet for al forskning, og gennem hvilken al oplysning manifesteres, med et legeme, der har en bestemt bredde, men er uendeligt i længden. Dette legemes bredde strækker sig altså fra stjernehæden i mikrokosmos til stjernehæden i makrokosmos, fra mælkevej til bølgelængde. Og det er denne strækning, den jordiske videnskab i kraft af sin forskning har tilbagelagt, og af hvis ydergrænser den nu er ved at begynde at standses. Da materien i den her nævnte retning "tværs over" sluttelig kun udtrykker sig i stjernehæde og denne igen fortøner sig i en slags "intet", må al forskning her af sig selv ophøre. Men før forskeren således her har nået grænsen, er han altså blevet beriget med kundskaben om livets materieværdi. Han er ekspert i al viden, der udtrykkes gennem mål, vægt og hastigheder. Men han er ikke ekspert i viden om disse faktoreres ophav. Han er ikke særlig kyndig i selve det "levende" eller det disse faktorer skabende og dirigerende element, idet denne form for viden absolut ikke kan komme til syne gennem mål eller hastighedsgrader. Han ved således ikke endnu, at enhver form for mål, enhver form for vægt, enhver form for bevægelse eller hastighed såvel udenfor i naturen, i universet, som inde i hans egen organisme og bevidsthed kun kan være udtryk for – vilje, og dermed for ånd og tænkning. Han ser alt i "tal" og "bogstaver", men kan endnu ikke "læse" "ord" eller "sætninger", og kan derfor ikke komme til den viden, som disse "ord" og "sætninger" udtrykker. Han har "bogen", kender dens mål, vægt og alle dens ydre detaljer, men kan endnu ikke tilegne sig mere viden, før han får "lært at læse",

således at han kan udtyde “bogens” forskellige “bogstavkombinationer”. Denne “bog” er det samme som den samlede daglige tilværelse. “Bogstaverne” er de enkelte, daglige oplevelser. Dem kan den jordiske videnskabsmand endnu kun udtyde i “tal” og “bogstaver”, hvilket vil sige i mål og vægt, men ikke i “ord” og “sætninger”, hvilket i dette tilfælde vil sige “kosmiske analyser”. Men når han kun kan udtyde det daglige liv i “tal” og “bogstaver”, ikke i “ord” og “sætninger”, kan han jo heller ikke udtyde dets mening og hensigt.

På “langs” ad materien eller “Guds korrespondance”, ”kosmisk bevidsthed” eller evnen til at “se Gud”

40.7 At udtyde livets mening og hensigt kan kun gøres gennem en forskningsmetode, der er indstillet på “liv” og ikke blot og bart på mål, vægt og vibration. Og det er denne indstilling, der vil være at udtrykke som “gående på langs ad materien”. At forske på “langs ad materien” vil altså være det samme som at forske på basis af evnen til at udtyde den vilje, de meninger og sætninger, som det daglige livs “bogstav-” og “talkombinationer” i virkeligheden har til hensigt at udtrykke. Den vekselvirkning, der her opstår mellem forskeren og hans forskerobjekt er intet mindre end – “Guds korrespondance”, er individets voksende evne til at “se Gud”, er dets oplevelse af de evige fakta som kendsgerninger. Det er “kosmisk bevidsthed” eller individets totale overskygning af den hellige ånd.

Forskningen på “langs ad materien” adskiller sig yderligere fra forskningen på “tværs af materien” derved, at den er uendelig. Forskningen på “tværs af materien” støder altså mod det store – intet, hvis forposter er stjernetaågen i mikrokosmos såvel som i makrokosmos. Den giver kun individet kendskabet til “bogen” og dens “bogstaver”. Men forskningen på “langs ad materien” giver individet evnen til at “læse” eller udtyde dens sande og virkelige indhold. Og med denne evne begynder livets og Guddommens sande åbenbaring for individet. Og denne er uendelig. Her spærres synet ikke af nogen som helst form for stjernetaåge eller af noget tilsyneladende – intet. Livets oplevelse bliver her i stigende grad mere og mere synligt som evigt ufor-gængeligt og tiltagende i lys, harmoni og kærlighed.

Forklaring til symbol nr. 40

40.8 Det lysende felt til venstre skal udtrykke stjernetaågen i mikrokosmos, mens det lysende felt til højre derimod udtrykker stjernetaågen i makrokosmos. Mellem disse to felter fører en punkteret linie over det mørke felt, der skal udtrykke materien. Denne linie skal udtrykke den jordiske videnskabs nuværende forskningsretning, som går på "tværs" af materien. Den anden punkterede linie, som fører opad på "langs" ad materien, udtrykker den retning, som samme videnskab får ved den her i bogen omtalte kursændring. Disse to forskningsretninger, der begge er nødvendige for at udtrykke den retmæssige "hellige ånd", eksisterer altså som det dybeste udløsende moment for fremkomsten af "korsets tegn".

At udtrykke de her nævnte to retninger for forskning, på hvilke oplevelsen af det virkelige kendskab til livets sande identitet er baseret, lader sig ikke gøre i fysisk form

uden gennem to linier, der går på tværs af hinanden. Men to linier, der går på tværs af hinanden, er jo – "korsets tegn". Og vi har altså her den allerdybeste eksisterende analyse af dette "symbol", som gennem kristusbegivenheden blev så aktuelt for Vestens nationer. Korset er altså i virkeligheden et urokkeligt tegn på eller symbol over al sansnings fuldkommenhed. På sandningens fuldkommenhed beror jo det højeste lys i bevidstheden. Korset bliver derved fra evighed til evighed uomstødeligt lysets symbol – ganske uafhængigt af Kristus. Men da Kristi død var så betydelig, at den blev en verdensgenløsning, og således var en altoverstrålende kærlighedsmanifestation, og denne død netop blev fuldbyrdet på et kors, kom korsets tegn atter frem i lyset, kom til at opleve en renæssance. Dets identitet som "lysets symbol" blev urokkelig stadfæstet og vil til sidst blive hædret af alle folk gennem alle tider.